

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
 PERIODISTA

Pingüins al Rosselló

El FC Libourne és un club de la rodalia de Bordeus que té un pingüí com a emblema, present fins i tot a l'escut. El motiu és el malnom despectiu que, en un racó de França on el rugbi té preeminència, donaven els aficionats de la pilota oval als del futbol, un esport en què, segons els rugbiers, tot es fa amb els peus. El 2006 el Libourne va entonar el seu cant del cigne ascendint a Segona, per acabar jugant avui en una categoria amateur, després de descensos administratius i esportius. És el mateix cas que es va donar, fa encara no vint anys, amb una altra entitat futbolística que va provar de treure el cap, sense èxit, en un país de rugbi. En aquest cas, però, molt més a prop nostre.

Fa temps que volta pel món virtual una manipulació fotogràfica en què es veu jugadors del Barça vestits amb una hipotètica equipació de reserva que reproduceix la senyera. És una equipació que no ha estat gens freqüent en el futbol professional: el València i el Llevant han lluitat samarretes inspirades en la senyera valenciana i el Sant Andreu va jugar amb la quatribarrada a Segona als anys 70. El Perpignan Football Club, però, també va lluir la senyera durant diverses etapes en el segon graó del futbol francès.

La primera etapa destacada del club català la trobem just acabada la Segona Guerra Mundial. El Perpinyà és un dels clubs que integra la nova segona divisió i, després de diversos alts i baixos, s'hi estabilitza a la dècada dels 50 i guanya notorietat pels seus fitxatges. La temporada 1955-56 arriba el cors Pierre

Sinibaldi, primer gran goleador del gran Stade de Reims de la postguerra. Pierre Sinibaldi, que entrenaria l'Anderlecht, el Las Palmas i l'Sporting de Gijón, va debutar a la banqueta justament a Perpinyà la lliga següent, la 1956-57. I va poder dirigir un gran, César Rodríguez, el recordat *Pelucas*, que, després d'una vida en què va marcar 235 gols amb la samarreta del Barça i quan semblava que la Cultural Leonesa seria el seu últim club, va viure encara un any de professional a la vora del Castellet.

El PFC torna a l'amateurisme durant dues dècades i mitja fins que, el

Catalanitat

El Perpinyà Football Club va lluir la senyera en diverses etapes a la segona divisió francesa

1984, incorpora com a tècnic Jean-Pierre Carayon, un antic jugador de rugbi de Besiers que va acabar passant-se a l'esfèrica com a porter. Carayon agafa el Perpinyà en categoria amateur i el fa debutar a Segona en només set anys, el 1991. El club gaudeix de quatre noves temporades a la D2 fitxant exjugadors de Primera i promocionant nous valors. L'estiu del 1996 el club llança una campanya inequívoca: "*Objectif D1*" i, de fet, comença la lliga amb deu punts dels primers dotze, deu gols a favor i zero en contra. Però és un inici gasós. L'equip acaba setzè i, poc després de l'últim partit, la Direcció Nacional de Control en la Gestió, que vetlla per la correcció en les finances dels clubs, decreta

el descens administratiu del PFC al primer nivell del futbol amateur. Com havia pogut canviar tan bruscament la sort d'un projecte tan il·lusionant?

L'examen del cas PFC que va fer el tribunal correccional perpinyanès l'any 2000 fou revelador. Mentre les set mil localitats de l'estadi Jean Laffon, antiga seu de l'USAP i del XIII Català, no s'omplien mai tot i els ambiciosos projectes del club, el deute anava creixent. En el moment de la tornada a Segona, el Perpinyà va desviar un deute d'uns 150.000 euros exercint diversos trucs d'enginyeria comptable, com crear empreses paral·leles, per aparèixer net davant les institucions esportives i polítiques. Pràctiques que s'allargarien durant tota l'etapa del PFC a Segona, i a les quals s'afegirien la subscripció de crèdits bancaris per un valor superior al milió i mig d'euros. Quan la justícia es va enfrontar al cas, el forat del PFC superava els cinc milions.

D'aquella època només en queda un grup de nostàlgics al Facebook: "Pels que vam creure en l'*objectif D1*". El PFC es va fusionar el 2002 amb el Canet del Rosselló amb la idea de fer reviscolar el futbol a la Catalunya Nord, però tot i incorporar jugadors que van actuar com a professionals al Principat (l'exlleida Julien Poueys o l'ex-Espanyol Jean-Philippe Javary) mai s'ha mogut del futbol amateur. La seva trajectòria a la Copa de França d'enguany, en què ha arribat a la vuitena ronda, ha estat l'única alegria que ha pogut assaborir el que, anys enrere, va ser l'altre club professional del futbol català.

La plantilla del Perpinyà la temporada 1996-97 a Segona Divisió, amb els colors de la senyera. ONZEMUNDIAL